

[Henry Christensen.]

eksperimenter som f. eks. postsparebank, man skal ofre store undersøgelser på, men en indsats for gennem kapitalbindingsregler, gennem ændring af kildeskattebestemmelserne og andre, måske mere vidtgående foranstaltninger at give borgerne og også lønmodtagerne en langt bedre opsparingsmulighed. Det er i den nuværende akutte situation heller ikke de offentlige investeringer, koncessionerede selskaber o. lign., der skal have prioritet til de for knappe lånemuligheder, men derimod det erhvervsliv, hvor produktiv og vellønnet beskæftigelse skal sikres. Det er sådanne positive synspunkter over for produktion og beskæftigelse, der nu ikke gennem punkter og ikke gennem taler, men gennem realistisk handling må sættes i højsædet.

Poul Møller: Hr. Per Hækkerup sluttede sine bemærkninger med en omtale af, hvad der ville ske, hvis disse lovforslag ikke skulle blive gennemført, Jeg skal ikke komme ind på hele det problem, jeg tror, det er rigtigere at vente med det, indtil udvalgsbehandlingen er afsluttet, og indtil vi når frem til anden og tredje behandling. Foreløbig går jeg ud fra, at regeringen har sit flertal i orden, det flertal, som i sin tid opfordrede statsministeren til at blive siddende efter hans store valgnederlag i fjor. Indtil det tidspunkt vil jeg holde mig til lovforslagene og den økonomiske situation, som disse er udsprunget af.

Jeg tror, der er mange mennesker i vort land, der føler, at vi befinder os ligesom i en mørk skov, hvor de, der skal sætte kursen, har tabt sporet. De fører os rundt i ring og i ring fra det ene vildspor til det andet. Når vi hele tiden vender tilbage til det samme sted, så er det altid spørgsmålet om at indføre højere skatter; det er i hvert fald det, man kan gøre altid, mener man. I denne situation skal man gøre det for at fremme beskæftigelsen, i fjor og i forfjor skulle man gøre det for at prøve på at få overbeskæftigelsen væk. Det er tilsyne-

ladende det eneste middel, man har i en økonomisk politik. Derved er vi også havnet i den paradoksale situation, at en regering udgået af socialdemokratiet, en regering, der kalder sig en arbejderregering, først ved beslutningen om en kronenedskæring fordyrer forbruget og produktionen og så i frygt for følgerne heraf forbyder dækning for fordyrelsen og griber ind i indgåede overenskomster. Den usikkerhed om tilliden til afsluttede aftaler, som kronenedskæringen i sig selv fremkalder for erhvervslivet, mangedobler man nu, hvor også tilliden til kollektive overenskomster bliver sat til side.

Hvordan er vi dog kommet i denne pinlige situation? Hvordan er det danske socialdemokrati havnet her? Det begyndte med utryghed om afskrivningsreglerne, dernæst revision af opsparingsbestemmelserne, så afvisning af et skatteloft og så en ny skatteskala, momsens indførelse uden tilsagn om tilsvarende direkte skattelettelser. Alt dette skabte i vort samfund utryghed og usikkerhed, manglende tillid til dispositioners holdbarhed. Det skabte yderligere rentestigninger, prisstigninger og skattestigninger. Men endnu i oktober og november pegede regeringens medlemmer på de udenlandske konjunkturer som den væsentligste årsag til den faldende beskæftigelse, og samme dag, som regeringen besluttede sig til en kronenedskæring, skrev finansministeren, at der var gode udsigter til konjunkturforbedringer i udlandet.

I begyndelsen af november omtalte statsministeren regeringens 13 punkts program her i det høje folketing. Men så skar man kronen ned uden først at prøve på, om 13 punkts programmet kunne have medført, at vi kunne undlade kronenedskæringen, uden først at prøve på, om ikke en opretning af afskrivningsreglerne og en forbedring af opsparingsbestemmelserne kunne have medført, at vi kunne have undgået kronenedskæringen. Man fulgte i hast England og Spanien, de eneste andre europæiske lande, der devaluerede deres mønter. Det burde